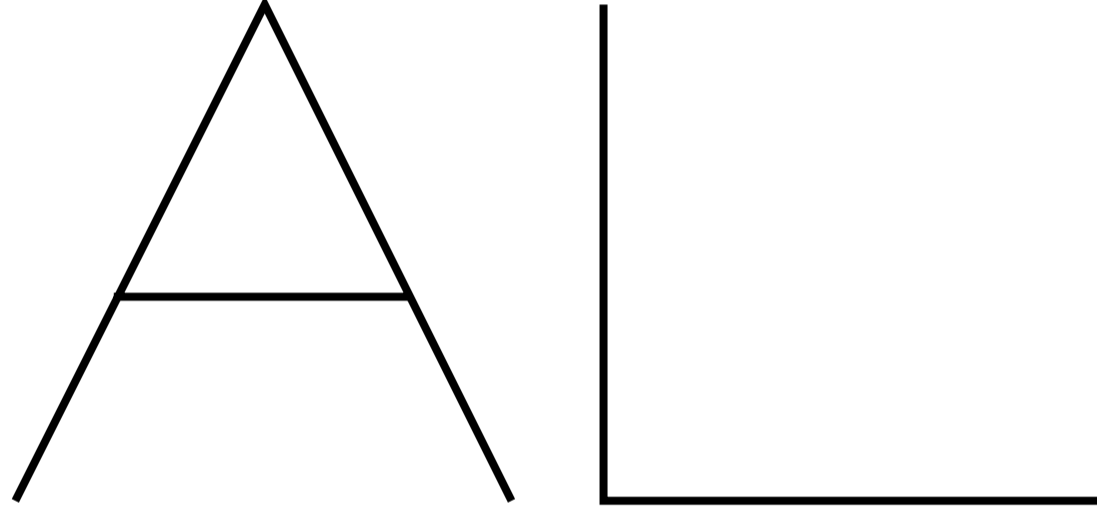
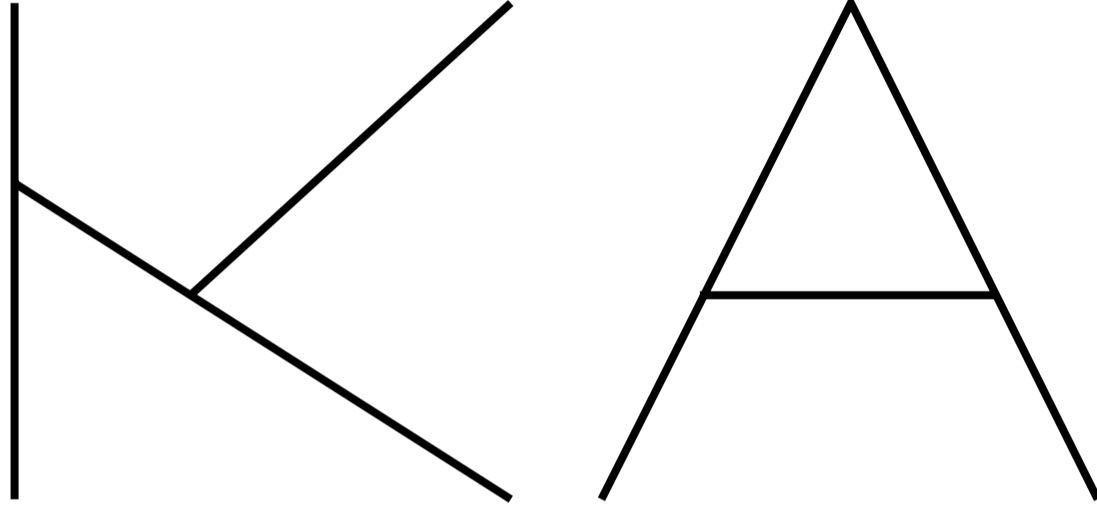
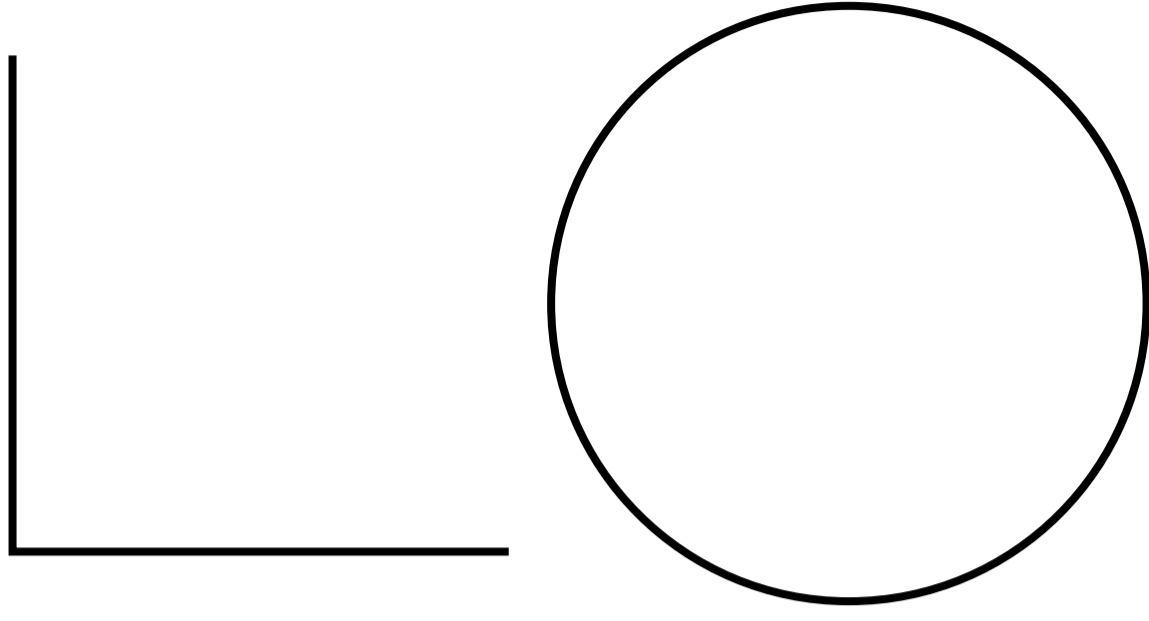
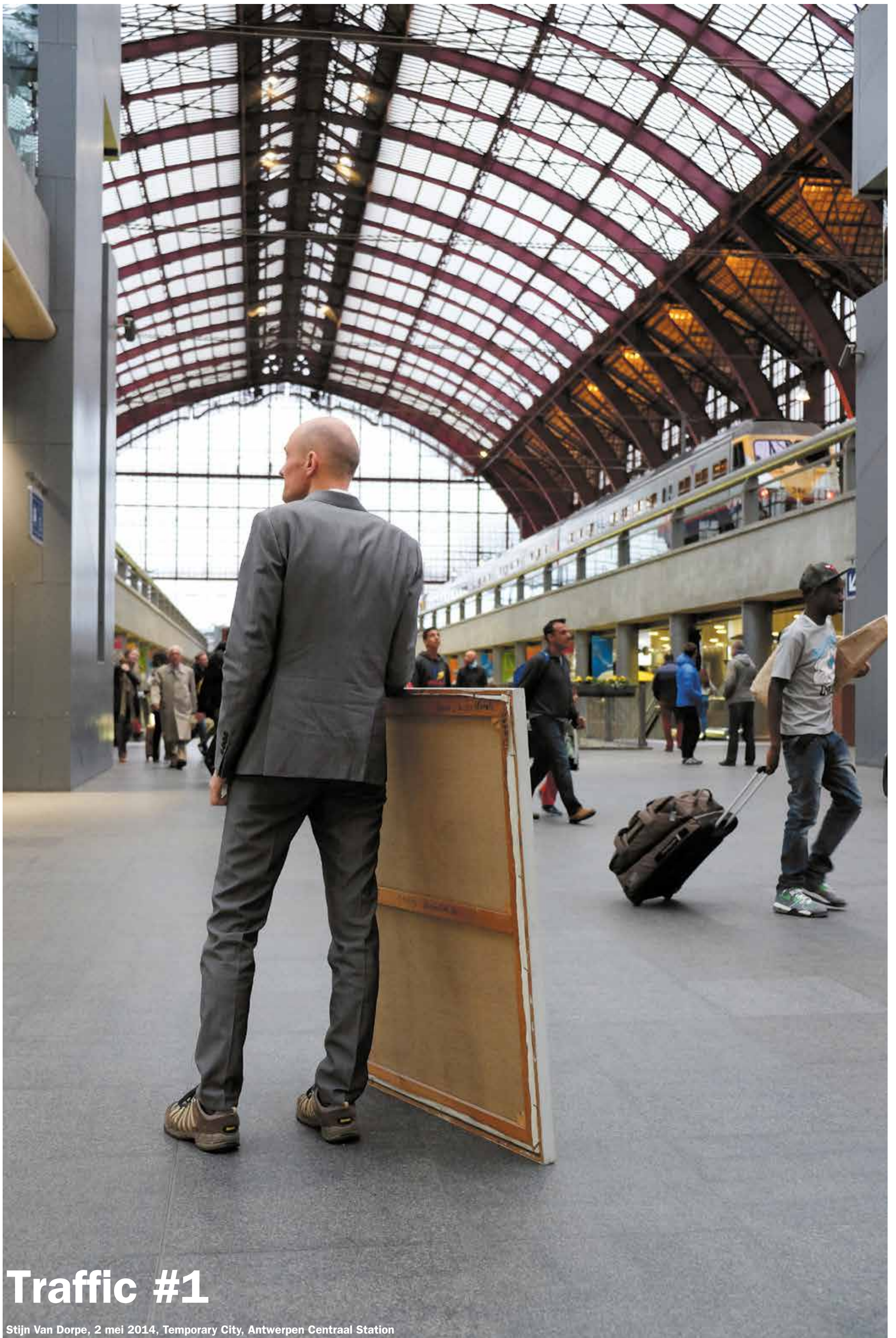

2014

Traffic #1

Stijn Van Dorpe, 2 mei 2014, Temporary City, Antwerpen Centraal Station

Traditiegetrouw verschijnt in het voorjaar een publicatie van Lokaal 01 waarin verslag wordt gedaan van alle activiteiten die in het afgelopen jaar in de projektruimte hebben plaatsgevonden. Dit jaar hebben we ervoor gekozen om het naricht in de vorm van een krant te gieten. Dit omdat we zo een grotere oplage konden laten drukken en het breder kunnen verspreiden aan alle naaste en minder naaste burens van Lokaal 01. Wellicht zijn velen nieuwsgierig naar wat zoal achter onze vaak gesloten deuren plaatsvindt. Er zijn in deze krant een dertiental projecten opgenomen met begeleidende teksten van een aantal jonge kunstcritici. Sommige teksten zijn in het Engels, de meeste in het Nederlands. Mocht u interesse hebben om op de hoogte te blijven van alle aankomende activiteiten en openingen dan kunt u zich via www.lokaal01.org inschrijven op onze nieuwsbrief. Altijd welkom!

Frederik Vergaert – Lokaal 01

1 OCCUPY 02

In collaboration with the Arts University Bournemouth

6 januari t/m 12 januarii 2014

Occupy 02 was a group show on the Saturday 12th January 5.00 - 9.00pm at Lokaal 01, featuring an eclectic mix of individual and collaborative works by 10 UK artists from the Arts University Bournemouth; Alex Bagnall, Jade Fletcher, Jasmine O'Hare, Harry Shaw, Chloe Smith, Thalia Spyridou, Pamela Stovell, Matthew Thompson, Jessica Vaughan-Milanta and Lauren Weetman.

The Artist's work centred around the theme of *displacement*; Each artists work has stemmed from their own feelings of dislocation within a foreign environment. They have all lived together within the gallery space, Lokaal 01, for a week, with no prior preconceptions of the work to be produced here. Each of the artist's

has come to Antwerp with a view in mind to create work from a fresh perspective. The work therefore reflects the experience of discovering Antwerp, absorbing the culture here, which has included meeting other artist's currently expanding their own practices here within the city. Occupying the space itself has further informed the artists' work, living with other like-minded creatives has heightened their own visual language and artistic knowledge. Consequently the work reflects the coming together of a group in sparse conditions, building a rapport and thus enabling each artist to individually respond to a collective theme. Live streaming from the space has been set up to allow others to view our working practices and the final exhibition itself.

ANTWERPEN
LOKAAL 01

- Locatie
VZW Lokaal 01
Provinciestraat 287
2018 Antwerpen

OCCUPY 02

Displacement
Saturday 12th January 2014 5-9pm

Work from 10 Artists from Bournemouth, England, who have lived and worked in the space for 7 days.

Alex Bagnall
Jade Fletcher
Jasmine O'Hare
Harry Shaw
Chloe Smith

Thalia Spyridou
Pamela Stovell
Matthew Thompson
Jessica Vaughan-Milanta
Lauren Weetman

Some notes from aucb2antwerp.tumblr.com

Jan 06, 2014

Started the day with croissants and a coffee. Met some former students and Lokaal's owner Frederik. We discussed our plans for the week and started by playing around with the space, familiarising ourselves with where we will be staying for the next week. We also spent time wandering around Antwerp city to find objects that may be of use or inspire us.

Jan 10, 2014

Today we visited the Extra City exhibition space, we viewed an exhibition by Jean-Luc Moulène and Endwards, the exhibition space itself was newly altered into a Gallery. The artist used the space to create work drawn over the walls, ceiling and floor, he also included works he has done over the years, relating to stones, bones, eroding, time. In varied mediums of photographs and sculptures. We also viewed a BBC production of a film on Cancer and Henrietta Lacks, a lady who was found to have cells that could regrow in a lab. We also had lunch at the Extra City, we were bought bread, cheese and meats to help ourselves to.

We then went on to the Mayer Van Der Bergh Museum and met Sarah Westphal, a contemporary artist who proposed and succeeded in being able to alter the museum to heighten the experience by changing the lighting and moving sculptures to create a more contemporary atmosphere.

We were then left to discuss our own ideas and see what we've come up with and decide on a theme of continuity between our work. We have decide to go with 'Displacement' as this relates to our experience being in a foreign country and how we react to the space/place were in.

2 Tudor Bratu | A Disquieting Suggestion

13 januari t/m 16 februari 2014

door Vincent van Velsen

Imagine that the natural sciences were to suffer the effects of a catastrophe.

A series of environmental disasters are blamed

by the general public on scientists. Widespread riots occur,

laboratories are burnt down, physicists are lynched, books and instruments are destroyed. Finally a Know-Nothing political movement takes power and successfully abolishes science teaching in schools and universities, imprisoning and executing the remaining scientists. Later still there is a reaction against this destructive movement and enlightened people seek to revive science, although they have largely forgotten what it was. But all that they possess are fragments: a knowledge of experiments detached from any knowledge of the theoretical context which gave them significance; parts of theories unrelated either to the other bits and pieces of theory which they possess or to experiment; instruments whose use has been forgotten; half-chapters from books, single pages from articles, not always fully legible because torn and charred. The hypothesis which I wish to advance is that in the actual world which we inhabit the language of morality is in the same state of grave disorder as the language of natural science in the imaginary world which I described. What we possess, if this view is true, are the fragments of a conceptual scheme, parts which now lack those contexts from which their significance derived.

Alasdair MacIntyre begint zijn boek *After Virtue* (1981) met bovenstaande hypothese, 'A Disquieting Suggestion' genaamd, waarin een latere samenleving losse elementen van onze hedendaagse wetenschap terugvindt en op basis van deze fragmenten een reconstructie wil maken; maar welke betekenis zou uit de gevonden fragmenten voortkomen zonder context? De fragmentatie van het geheel bestaat slechts uit betekenisloze brokstukken van wat ooit als leidraad diende; een stelling die als metafoor dient voor de staat van het moraal, aldus MacIntyre. *A Disquieting Suggestion (after MacIntyre)*, de overkoepelende titel van de residentie van Tudor Bratu bij Lokaal 01, vormt een artistieke echo van deze these.

Tijdens zijn residentie presenteerde Bratu een tiental foto's, een maquette en zijn recent gepubliceerde boek *The Dissidents' Travel Guide* (2014). Analoog aan de stelling van MacIntyre getuigen de beelden van een gefragmenteerde kijk op steden, regio's en landen, die de kunstenaar in zijn vele reizen aandoet: de desolaat aandoende straten van Peking met hier en daar een sporadisch passerende fietser of automobilist, troosteloze architectuur waar tussen het

vuilnis een eigen infrastructuur lijkt op te bouwen of betonnen omgevingen waar reclameborden schreeuwen, doch natuur en mens schijnbaar afwezig zijn. Middels zijn vluchtige documentaire stijl, maar ook zeker in de monochrome kleurzetting en soms droge compositie van het beeld, verkrijgen de foto's een soort uniformiteit. Hun historische en geopolitieke specificiteit wordt geneutraliseerd, of beter, in staat van vergelijking gebracht. Zo maakt de presentatie geen onderscheid tussen het tijdstip en de locatie van de getoonde onderwerpen: je weet niet of een foto van vorig jaar of vijftien jaar terug dateert, noch of hij in Peking, Sarajevo of Boekarest is gemaakt. Hoewel elke foto volgens de kunstenaar getuigt van een andere plek en een ander moment, om van daaruit inzicht te bieden in de lokale situatie van de in beeld gebrachte plaats, is het vooral de terugkomende desolaatheid die spreekt uit de reeks, ondersteund door de – veelal (post-)communistische - omgevingen en aanwezige modernistische hoogbouw. De foto's spreken van een problematische, historische verweving tussen socialistische architectuur en hedendaagse projectontwikkeling: waar zulke bebouwing eerst communistische gelijkheid uitdroeg, met iedereen een gelijkwaardig kamertje in één grote flat, worden dergelijke woontorens nu opgetrokken in buitenwijken van Peking waar een snel groeiende mensenmassa zo snel en goedkoop mogelijk gehuisvest moet worden.

Het is één van deze torens die letterlijk centraal staat binnen de eindpresentatie van Bratu. Voortkomend uit een bezoek van de kunstenaar aan Peking, en uit de stedenbouwkundige situatie daar ervaren, liet hij op basis van zijn beschreven herinnering een tekening maken van een flat – omdat de kunstenaar niet in de mogelijkheid was de originele situatie vast te leggen per camera. Deze flat vormde op zijn beurt het uitgangspunt voor de getoonde maquette in het midden van de ruimte, die een flatgebouw tussen twee delen van een brug voorstelt. De fysieke confrontatie met de situatie waarin een flatgebouw de verbinding tussen twee delen van een weg scheidt en blokkeert, geeft een inkijk in de manier waarop een constante vernieuwing zorgt voor naar absurditeit neigende situaties. Uiteindelijk is vooral de gewone

bewoner het slachtoffer van deze constante drang naar verwoesting en herbouw.

Dit soort hachelijke situaties beschrijft Bratu eveneens in de videowerken *Straja - The Guardian* en *Lacul Vacaresti - Lake Vacaresti* (beiden 2012) waarvan beelden in het supplement van Bratu's boek *The Dissidents' Travel Guide* zijn opgenomen. De eerstgenoemde video reflecteert op de manier waarop bewoners van een sloppenwijk bij Boekarest in één nacht hun onderkomen verloren, nadat hun huizen door bulldozers met de grond gelijk gemaakt werden. Een voormalig bewoonster vertelt op de plek waar ooit haar huis stond over de nacht en hoe ze na de ravage opnieuw huisvesting heeft gevonden. *Lacul Vacaresti - Lake Vacaresti* toont mensen die hun intrek hebben genomen in een nooit voltooid project dat onder president Ceausescu in gang werd gezet. Het artificiële meer dat ooit bedoeld was voor de drainage van de hoofdstad, is nu een moerasachtig gebied. Toch wonen de mensen hier ogenschijnlijk zonder problemen. Beide werken tonen de manier waarop een van bovenaf ingegeven handeling voor een situatie zorgt waarin onschuldige personen in het nauw komen. Slechts door veerkracht en het simpelweg ontbreken van een alternatief, passen zij zich aan de nieuwe omstandigheden aan en gaan 'gewoon' door met leven – met een (on)zekere vorm van succes.

Gerelateerd aan deze video's verbindt Bratu in zijn boek de afwezigheid van publieke aansprakelijkheid – zoals gethematiseerd door MacIntyre – met de omschrijving van de Jodenvervolging in Roemenië door Hannah Arendts in haar boek *Eichmann in Jeruzalem (A Report on the Banality of Evil, 1963)*. De specifieke omstandigheden waarin de vervolgingen in Roemenië konden plaats vinden, duidde op een diepgeworteld antisemitisme dat in de context van de oorlog vrij spel kreeg. Dit betekende nietsontziende, groteske vormen en soms bijna speelse wijze van regelrechte vernietiging. Saillant detail is dat de personen die verantwoordelijk waren voor deze daden na de oorlog ongehinderd doorvloeiden in het opeenvolgende Communistische regime. Ook aan het einde

van dit regime, gekenschetst door de executie van Ceausescu, ontbrak het aan maatschappelijke reflectie: de dictator werd ter dood gebracht zonder publieke terechtstelling. Dit ontbreken aan openlijke beoordeling is volgens Bratu illustratief voor de afwezigheid van persoonlijke aansprakelijkheid binnen het publieke domein. Het feit dat het Roemeense woord voor aansprakelijkheid of verantwoording niet eens bestaat, bevestigt dit idee nog eens extra. Hier stelt Bratu dat wanneer een woord – en dus het concept en idee – voor een bepaalde houding of handeling ontbreekt, is het onmogelijk dat deze binnen een maatschappij ook tot uitdrukking kan komen. Hij pleit daarom voor een affiliatie van woord en daad, van taal en diens betekenis. Het vastleggen van de semiotische verhoudingen van woorden en daarmee ook het inperken van speculatief of creatief gebruik, passend bij een specifieke context. Het post-structuralistische loskoppelen van teken en betekende, en de daaruit resulterende (en slechts relatieve) 'ontworteling' van bepaalde concepten, daden en handelingen, vormt een belangrijke peiler binnen zijn gedachtegoed.

In zijn streven naar wat juist is, gaat Bratu hier voorbij aan de vrijheid van eenieder om woorden te gebruiken hoe zij willen, waarbij ook weer de gebruik(er) scontext een belangrijke rol speelt. De woordelijke waarheid ligt immer in het midden; niet in het woordenboek. Het zegt veel dat dit officiële overzicht van de taal elk jaar wordt aangepast: woorden, hun inhoud en de algehele context zijn onderhevig aan constante veranderingen en daarmee dus ook de betekenis zelf. Desalniettemin is het pleidooi voor een objectieve, collectieve beoordeling van handelingen binnen het publieke domein zeker een juiste. Te meer met in gedachte dat MacIntyre al in 1981 schreef dat doortastendheid van morele oordelen was ingewisseld voor een verregaand pragmatisme, voortkomend uit een neo-liberaal denken: daadwerkelijke verantwoordelijkheid voor ons handelen wordt niet meer genomen. De incoherentie in onze beoordeling en daarmee de weinig betekende consequenties die daaruit voortkomen, als het gaat om het de implicaties van foutieve of desastreuze acties, is verloren gegaan. Voorbeelden

zijn de banken, CEO's en politici die na spraakmakende 'blunders' met grote negatieve gevolgen voor velen, zonder boetedoening, zonder gene en zonder echte verantwoording af te leggen rustig doorstromen naar een volgende gelijkwaardige positie.

Eveneens naar de ideeën van MacIntyre stelt Bratu dat vrijheid op zichzelf niks betekent, maar altijd in verhouding staat tot een ander element, vaak een antoniem – 'vrij zijn van iets'. In dit kader is binnen onze maatschappij – op een meta-niveau - alles verbonden aan het liberalisme; zo geeft MacIntyre ook aan dat het aangeven dat je conservatief, radicaal, of sociaal bent, binnen onze samenleving altijd betekent dat je conservatief-liberaal, radicaal-liberaal of sociaal-liberaal bent. Het onderliggende gedachtegoed wordt eigenlijk nooit echt bekeken. In het verlengde stelt MacIntyre dat elke handeling een consequentie heeft, neutraliteit bestaat niet, en het is van significant belang hiervan bewust te zijn.

In zowel zijn fotografie als schrijven neemt Tudor Bratu de toeschouwer (en lezer) mee in zijn visie. Of het nu gaat om aangetroffen situaties op straat, of om de geschriften van verschillende filosofen, hij beschouwt ze op eenzelfde manier: vanuit zijn persoonlijke standpunt. Dat deze standpunten niet altijd hun bronnen en doelen vermelden, neigt in deze zin meer naar het creëren van een sfeer, een impressie en daarmee een vluchtige kennismaking, meer dan van een doorgrondelijk gegeven. Op deze manier is de titel van het boek, *The Dissidents' Travel Guide*, voortkomend uit het feit dat hij een buitenstaander is die observeert, misschien wel de essentie van de fotograaf. De teksten getuigen daarbij van idealisme; dat weliswaar op sommige punten richting fanatisme helt. Tegelijk is de belangrijkste conclusie van Bratu zijn pleidooi voor een wezenlijk andere manier van moraliteit en ethiek met het oog op het individueel handelen. Hij wil niet, zoals dat vaak wordt gedaan (door bijvoorbeeld Slavoj Žižek) ageren tegen het systeem, in diens abstracte betekenis. Hij pleit juist voor een bewust handelen van het individu, omdat deze, als onderdeel van een collectief, het systeem is en opmaakt. Als elk individu bewust nadenkt over de consequenties van zijn/haar handelen en daar ook de verantwoordelijkheid voor neemt, zal het systeem vanzelf ten goede veranderen.

3 Project der Dingen

17 februari t/m 2 maart 2014

Antwerpen, januari 2015 – Project der Dingen is een samenwerking tussen Valerie de Ghellinck en Liesje De Laet en is verbonden aan de Kringwinkel Antwerpen en Lokaal 01. De Kringwinkel is een keten tweedehandswinkels die d.m.v. reparatie en herverkoop een antwoord biedt op onze wegwerpmaatschappij.

Project der Dingen kende zijn ontstaan in de zomer van 2013. De Ghellinck werd door Lokaal 01 aangesproken en gevraagd voor een residentie aan de kringwinkel van Antwerpen. Zij ging de residentie aan maar vroeg op haar beurt De Laet mee om een samenwerking en dialoog te ontwikkelen.

Omwille van de afstand tussen beide kunstenaarspraktijken (Antwerpen – Berlijn) startten zij een correspondentie op in de vorm van handgeschreven brieven. Deze briefwisseling betrof een instructie-gerichte uitwisseling van beschrijvingen en materialen die gehanteerd en gezocht werden. Tijdens deze dialoog - dit communicatie-spel - waren elementen als tijd, interpretatie en perspectief hoofdrolspeler én leidraad om richting te vinden in de overload aan mogelijkheden en materialen die de depots van de kringwinkel te bieden hadden.

Ongeveer een half jaar na de start van het project, verzamelden De Ghellinck en De Laet in februari 2014 hun bevindingen en vertalingen in de projectruimte van Lokaal01.

Onder de titel 'Travelling Tactility' was dit eerste toonmoment een beeldend verslag van de reciprocatieve cirkelbeweging die tussen beide praktijken had plaatsgevonden. Het was een eerste articulatie van vormelijke veruitwendigingen in het project-proces.

Het project werd nadien op diverse interne momenten geherformuleerd en kent binnen zijn hoedanigheid als "kringwinkel-residentie" een eindpunt April 2015.

Meer informatie over het project vind je terug op de website van beide kunstenaars.

www.tumblr.com/valeriedeghellinck

www.liesjedelaet.com

4 Auto Parts

an exhibition by 6 Kingston University College students

3 Maart t/m 9 Maart 2014

Art exhibition featuring:

Ashley Gill

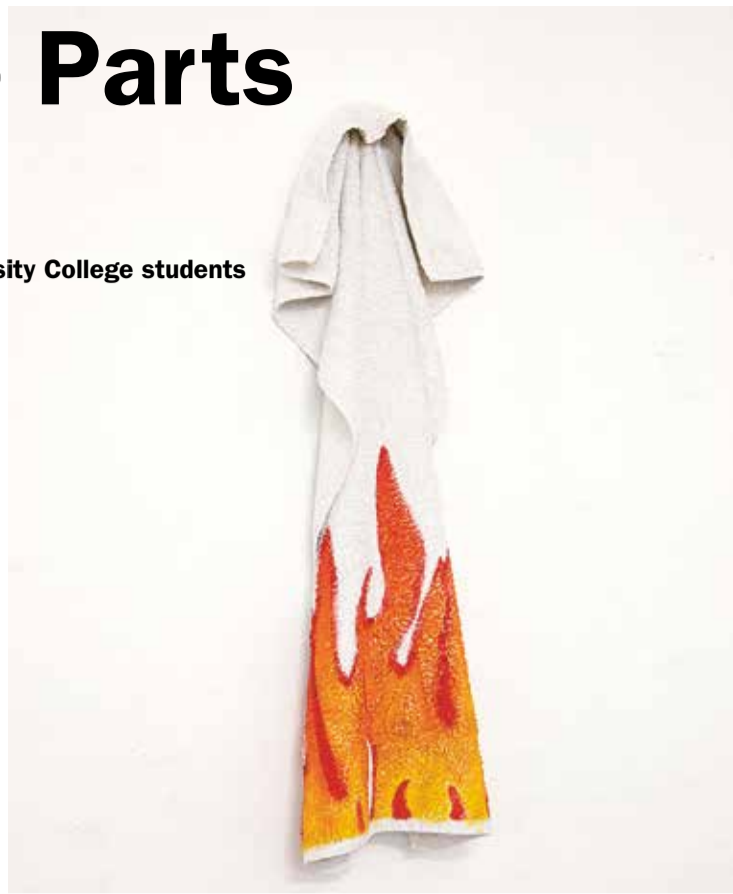
Corey Bartle-Sanderson

Eleanor Lawrence

Georgina Brinkman

George Yarker

Robbie Howells

**Auto
Parts**

5 Emma van der Put | Token

17 april t/m 2 mei 2014

Door Lieke Wijnia

De tentoonstellingstitel TOKEN is een directe verwijzing naar een beeld uit het gelijknamige videowerk van Emma van der Put (1988). Dit werk zoomt in op een geldschuiver en een laatje met muntjes zoals dat voorkomt in kermisapparaten. Een eindeloos bewegende machinerie tegen de achtergrond kan de muntjes mogelijk een zetje geven waardoor ze van de kijker een winnaar maken. Dat dit zelden gebeurt, zegt veel over het karakter van het entertainment dat een kermis biedt en de hoop die de kermisbezoeker hier keer op keer tegen beter weten tentoonspreidt. In deze eentonige uitzichtloosheid vindt Van der Put een sprankje schoonheid.

Van der Put's residentie bij Lokaal 01 kende een publiek gesprek en een tentoonstelling. Tijdens het publieke gesprek werden vier video's gescreend, tijdens de tentoonstelling werden er drie getoond. De werken uit het publieke gesprek en de tentoonstelling tonen een aanzienlijke ontwikkeling in Van der Put's werkwijze. Tijdens de publieke screening toonde Van der Put *Scenes uit een avond* (2009), *Funfair* (2012), *Parade* (2013), en *Montmartre* (2011). Deze werken zijn allen geschoten op plaatsen waar veel mensen samenkomen: een festival, kermis, een druk marktplein. Door de lens van haar camera observeerde Van der Put hoe deze plekken en situaties het gedrag van de aanwezigen beïnvloedt. Op het drukke Parijse plein in Montmartre zien we een straatperformer die zijn pirouetten draait, een moeder die haar kind op een bijna hardhandige wijze heen en weer wiegt, en een close-up van een ongelooflijk intens starende jongen. Ondanks dat ze alle drie aanwezig zijn op het plein, staan de drie personages in geen enkel contact met elkaar. Van der Put laat ons effectief zien hoe een mensenmassa is opgebouwd uit individuele componenten.

De beelden uit de tentoongestelde video's *Room* (2014), *Token* (2014), en *Fountain* (2014) zijn ook geschoten op zulke drukbezochte plaatsen. Maar in deze selectie heeft ze zich gericht op details zonder menselijke aanwezigheid: een verlaten kermisterrein, een geldschuiver met een stapel munten, en sculpturen in een fontein. Het zijn de stille getuigen van dergelijke drukbevolkte

situaties, die zich alleen laten begrijpen door een geduldig oog. Dit oog probeert Van der Put in de kijker aan te wakkeren. Het tentoonstellen in de ruimte van Lokaal 01 helpt dit aanwakkeren van geduld en contemplatie. Industriële ruimtes, ontruimde fabriekshallen, en verlaten opslaghuizen zijn graag-gebruikte tentoonstellingsruimtes. Het industriële karakter van de Lokaal 01 ruimte geeft een bepaalde rust. Dergelijke ruimtes evoceren vroegere activiteit, maar zijn nu verlaten. Die verlatenheid biedt precies de concentratie die nodig is, of in ieder geval bruikbaar, voor het bekijken van Van der Put's werk.

In de aankondiging voor het publieke gesprek en de tentoonstelling bij Lokaal 01 wordt Van der Put's werkwijze als volgt omschreven: "Emma van der Put gebruikt de wereld om haar heen als 'readymade' set voor haar films. Ze ensceeneert niet, maar begint vanuit observatie." Ze bewandelt de wereld met de camera in de hand. Plaatsen of evenementen die haar fascineren, aantrekken of juist afstoten probeert ze te doorgronden door ze te gaan filmen. Van te voren denkt ze geen scripts uit en haar scenes zijn geen nabootsingen. Het zijn registraties van momenten die ze tegenkomt terwijl ze met een open vizier de wereld tegemoet treedt. De echte ingrepen vinden plaats tijdens het montageproces. Dan kan ze kleuren extra aanzetten, geluid weglaten of toevoegen en bepalen welk detail ze belangrijk genoeg vindt voor de kijker om zich op te richten. Door het kaderen van de beelden en ze op een bepaalde manier achter elkaar te plaatsen, voorziet Van der Put haar beelden van betekenis. Het eindresultaat in de video's toont Van der Put's versie van de werkelijkheid.

En deze versie kenmerkt zich door sereniteit, intimiteit en concentratie. Wanneer Van der Put zich in de wereld begeeft, creëert ze altijd een zekere afstand tussen haar en haar onderwerp. Maar door in te zoomen en bepaalde elementen langdurig te filmen komt ze tegelijkertijd heel dichtbij. De films vertellen niet een eenduidig verhaal, maar laten een opeenvolging van momenten zien, waarin iedere kijker een eigen verhaal kan lezen. Er gebeurt weinig in letterlijke zin van het woord: de video's zijn een verkenning, een aftasting.

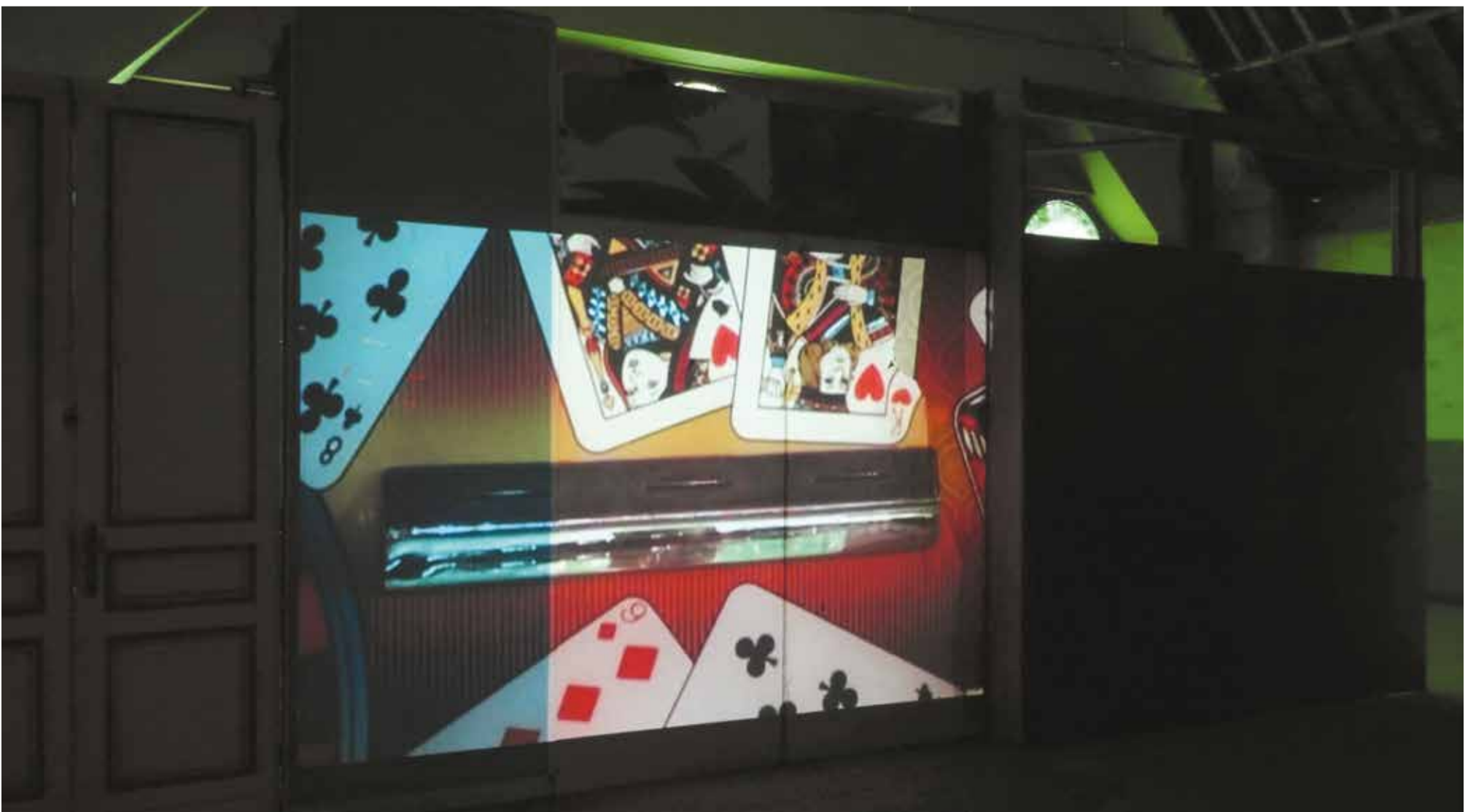

Deze onderzoekende houding vraagt Van der Put ook van haar kijker. Het zijn video's om te ondergaan, in een proces van openstellen en aftasten. De concentratie die dit vergt staat haaks op de vluchtigheid van alledag. Bij voorkeur staat de kijker even stil, schakelt alle verwachtingen uit en ondergaat dat wat ze voorgeschoteld krijgen. Met deze aanpak ritualiseert ze datgene wat ze filmt: ze zet het apart van het dagelijkse leven en vraagt deze omgang ook van de kijker. Zo krijgt datgene wat ze filmt een verheven status. Deze verhevenheid en aparte status kan alleen ervaren worden door de kijker als deze zich ook een houding van reflectie en contemplatie aanmeent.

Naast de directe beeldreferentie van de tentoonstellingsnaam, is de keuze voor de term **TOKEN** als titel ook opvallend. Het woordenboek stelt: *"If you refer to something as tokenism, you disapprove of it because you think it is just done for effect, in order to show a particular intention or to impress a particular type of person."* Maar de video's die Van der Put tentoonstelt zijn allesbehalve uit op effectbejag. Het zijn geen grootsprakerige werken die de kijker voornamelijk willen imponeren. Dit laat ook meteen de handvatten zien voor wat de werken dan wel zijn: bescheiden en pretentieloze video's, die interpretatie en beleving over laten aan de kijker, en vragen om concentratie en reflectie. Verkennen en aftasten zijn welkome manieren van kijken in een kunstenlandschap waarin alles kan en alles mag.

Het gaat om kijken, nog een keer kijken, en niet meteen concluderen. In een tijdperk waarin de beeldcultuur over-aanwezig is, brengt Van der Put haar beelden terug naar hun schilderachtigheid. Met haar films zet ze de voortrazende tijd stil. Ze observeert en laat de kijker observeren. Het is een manier van observeren zonder precies te weten waar naar je kijkt: het laat een bepaald gevoel ontstaan en laat dat genoeg zijn. Van der Put's tentoonstelling in Lokaal 01 bestaat uit aftasten en aanvoelen, een ervaring die de hedendaagse kunst kijker zo kan meenemen in het dagelijks bestaan. En zo voegt Van der Put met haar kunst een dimensie toe aan het concept van de 'readymade.' Niet alleen haalt ze elementen uit de wereld om zich heen om te verwerken in haar kunst; met haar video's voegt ze er op haar beurt ook weer iets wezenlijks aan toe.

Extra presentatie in De Nieuwe Vrede, Funfair tijdens **Made in Berchem**

6 SPUNK 3.1

4 t/m 15 juni 2014

Leerling/Meester exposities #21

PJ Roggeband
Marthe van de Grift | Groningen
Pim Steinmann | Utrecht
Richard Kromjong | Maastricht

SPUNK 3.1

De ondertitel van Lokaal 01 Antwerpen – ruimte voor beeldende kunst, experiment, onderzoek & dialoog – vormde het vertrekpunt van het project. SPUNK 3.1 was een tentoonstelling waarbij de zintuigen danig op de proef werden gesteld door onder meer prikkelende geuren, uitdagende teksten, gevoelige installaties en een uitlaattuin vol levende stenen.

PJ ROGGEBAND | www.elfletterig.nl

PJ Roggeband is tekenen, taal en openbare kunst. Sinds 2002 houdt deze woordenboer & getallenman zich onvoorwaardelijk bezig met elfletterige woorden. De laatste tijd opereert hij ook als tuinfantast.

Marthe van de Grift | www.marthevandegrift.com

In mijn werk onderzoek ik de schaduw van onze gedachten op wat wij (denken te) zien. Ik zie mijn werk als een blad dat beschreven wordt door de toeschouwer. Mijn installaties bestaan uit zorgvuldig geplaatste objecten waarvan betekenissen schuiven. Niet alleen de objecten zijn van betekenis, ook de ruimte waarin ze staan speelt een rol. De betekenis van deze objecten zie ik niet als vast, maar ze hebben slechts betekenispotentieel. De betekenis wordt erin gelegd door de toeschouwer en bepaald door zijn referentiekader.

Richard Kromjong | www.richardkromjong.nl

Geur maakt zichzelf kenbaar door zich te verspreiden. De intensiteit van de geurigheid is gebonden aan de tijd die ze heeft, en de ruimte waarin ze zich bevindt. Wanneer ik de geur loskoppel van haar bron, dan is het beeld afwezig in materiële zin, maar aanwezig in immateriële zin. Deze bron haal ik uit de omgeving, hopende in te kunnen spelen op het stadse Antwerpen, gedurende mijn verblijf.

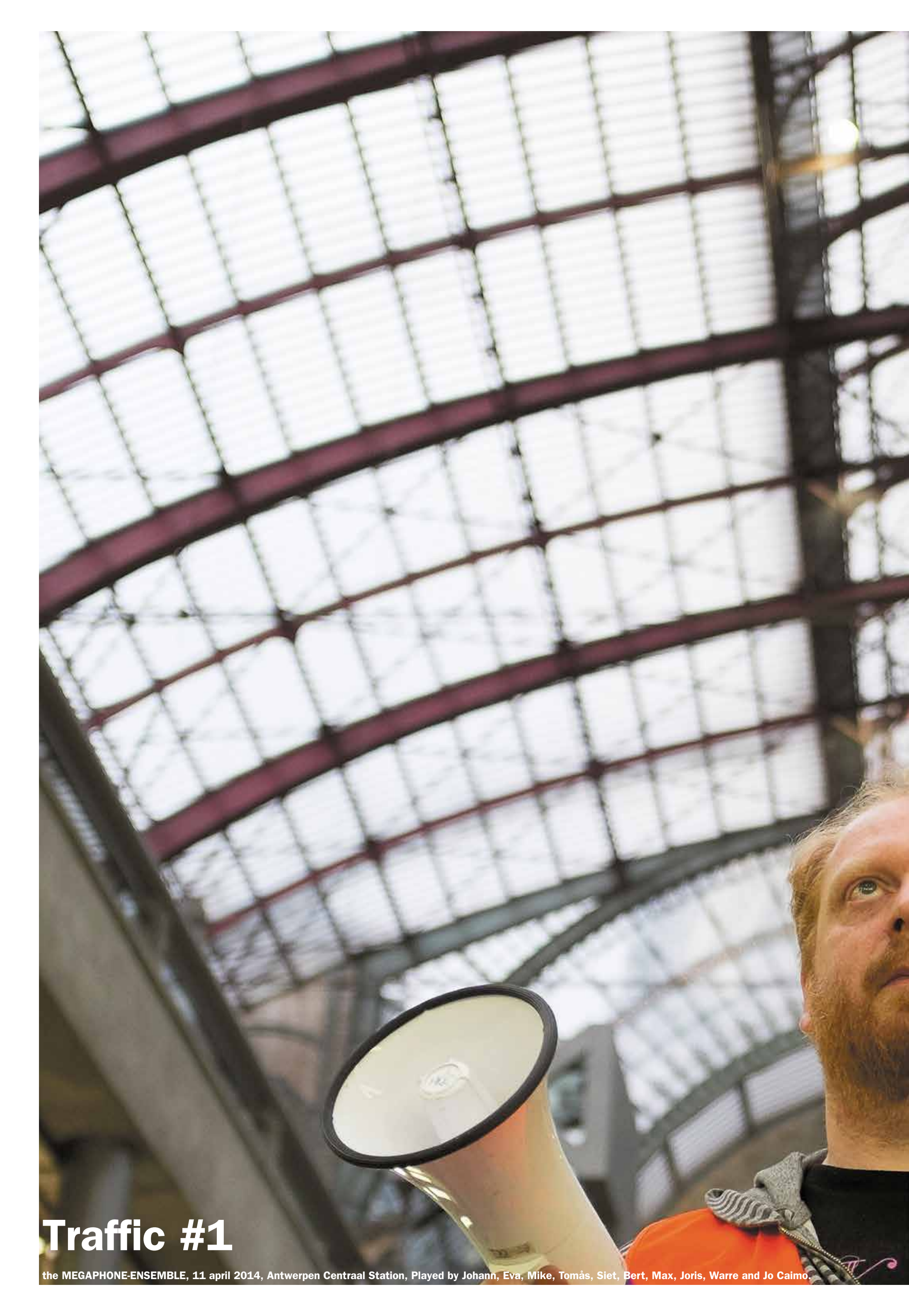
Pim Steinmann

Op spontane wijze ben ik bezig mijn ideeën en lichte obsessies weer te geven. Dit doe ik vooral via tekeningen en installaties. Ik hanteer een open werkproces om mezelf ruimte te geven voor intermediale associaties. In het tekenen ben ik bezig mijn gedachtenstroom te componeren tot een nieuw beeld. Met installaties poog ik ruimtelijke tekeningen te maken.

Het Leerling/Meester project koppelt afstuderende jonge kunstenaars van 10 deelnemende kunstacademies uit Nederland en België aan inspirerende hedendaagse kunstenaars die aansluiting vinden bij het werk van deze jonge kunstenaars. Dit resulteert in een serie van 22 exposities in Kunstpodium T, waarvan 6 op externe satellietlocaties.

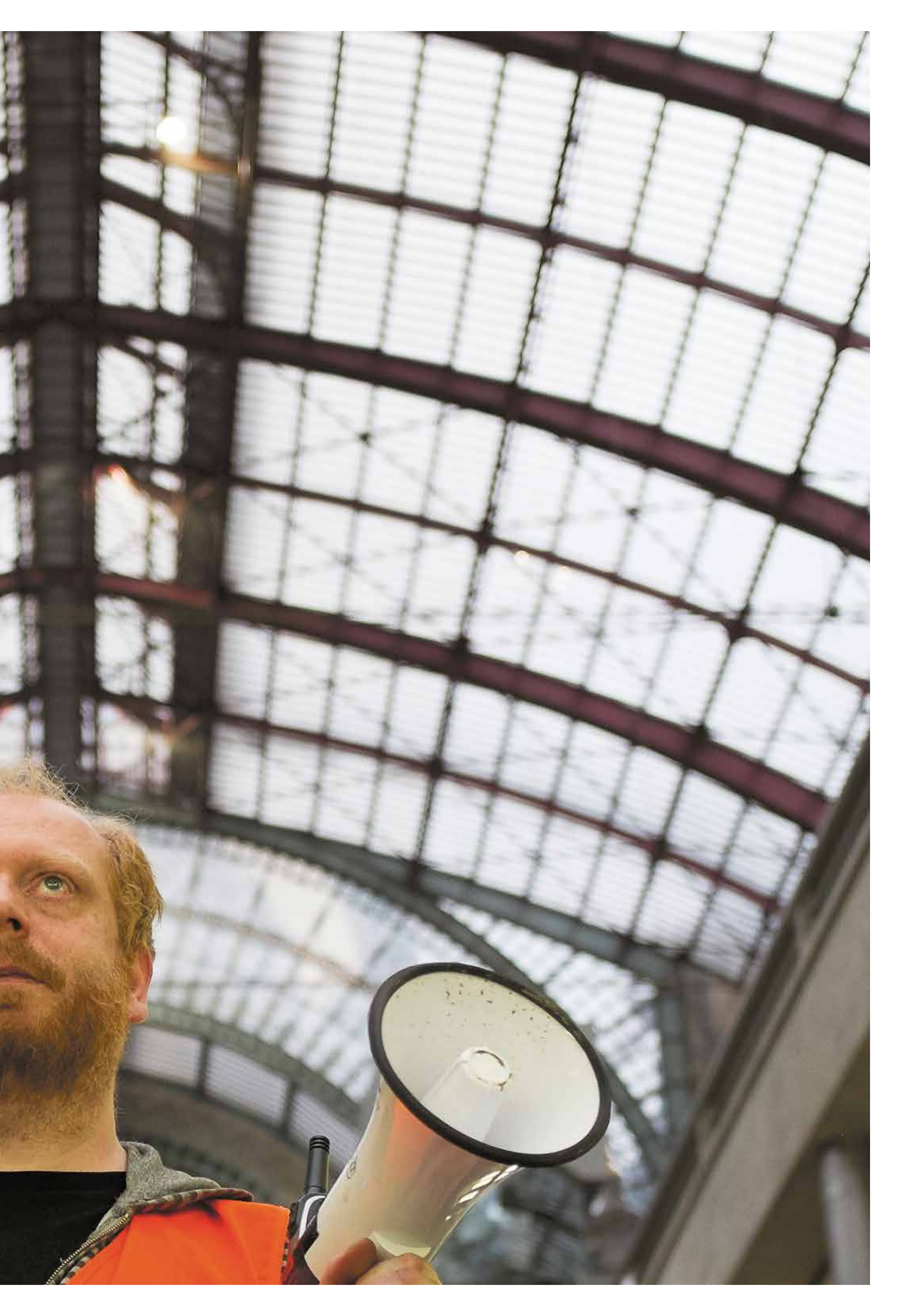
Het Leerling/Meester project van Kunstpodium T wordt mede mogelijk gemaakt door: Mondriaan Fonds, Gemeente Tilburg, Provincie Noord-Brabant, BKKC, Museum De Pont, De Brakke Grond, Extrapool, Onomatopee, KOP, Lokaal 01, Croxhapox en de deelnemende kunstacademies.

Traffic #1

the MEGAPHONE-ENSEMBLE, 11 april 2014, Antwerpen Centraal Station, Played by Johann, Eva, Mike, Tomàs, Siet, Bert, Max, Joris, Warre and Jo Caimo.

7 Tuur Marinus | Still Animals

16 juni t/m 27 juni 2014

In de installatie *Still Animals* van choreograaf en beeldend kunstenaar Tuur Marinus komen de fotoboeken van Eadweard Muybridge tot leven. Iconische fotoreeksen als de springende kat of de vliegende duif worden fysiek vertaald door naakte menselijke lichamen, die subtiel gemanipuleerd worden door performers. Het verschil in motoriek tussen

een mensen- en een dierenlichaam creëert een intrigerend wezen dat tegelijk gecultiveerd en organisch overkomt, in beweging is en ook stilstaat. In het schemerduister van de installatie zie je tegelijk een bezwerende suspense van springende en vliegende lichamen, naast een haast absurde low-tech constellatie van zware fysieke inspanning om de illusie van moeiteloze beweging op te roepen.

Tuur Marinus bewerkte in samenwerking met dramaturg Marnix Rummens de dansvoorstelling "Still Animals" tot een installatieversie die in première ging op 2 en 3 augustus tijdens Midzomer in Museum M te Leuven. Tuur Marinus studeerde beeldende kunsten aan Sint Lucas Antwerpen en hedendaagse dans aan P.A.R.T.S. in Brussel. Met het collectief Busy Rocks creëerde hij een reeks internationaal tourende voorstellingen waarin het statuut van het lichaam en dat van objecten door elkaar beginnen lopen.

Residentie bij Lokaal 01
van 16 juni t/m 27 juni 2015

Toonmoment in Lokaal 01
vrijdag 27 juni
19.30 – 20.00 – 20.30 en 21.00 u.

8 Paul Schneider | A Royal Residency

Paul Schneider's practice explores pre-existing images and familiar languages of efficient communication – here the graphic, the sign and the expedient becomes a vocabulary and a subject matter. Objects of administration, materials and forms that often relate to the recording and documentation of everyday life are embraced and utilised. Here through continuous changes and translations in different materials, forms and scales; works move from images to objects, objects to images, posters to books, from vinyl stickers to photocopies, rooms are treated like folded pieces of paper.

Paul Schneider onderzoekt de bestaande en vertrouwde beelden van de *Efficiënte Communicatie*. Door voortdurende veranderingen en vertalingen in verschillende materialen, vormen en schalen; verplaatsen de werken zich van beelden naar objecten, van objecten naar beelden, van affiches tot boeken, van vinylstickers tot fotokopieën en worden kamers behandeld als gevouwen stukjes papier.

In zijn werkwijze worden afbeelding en symboliek de woordenschat en het onderwerp. De materialen en vormen die dagelijks voor registratie en documentatie worden ingezet worden door hem dankbaar omarmd en benut. Door voortdurende veranderingen en vertalingen in verschillende materialen, vormen en schalen; verplaatsen de werken zich van beelden naar objecten, van objecten naar beelden, van affiches tot boeken, van vinylstickers tot fotokopieën en worden kamers behandeld als gevouwen stukjes papier.

Deze residentie is in samenwerking met de RA Schools Royal Academy of Arts London

RA Royal Academy Schools

7 Juli t/m 23 Augustus 2014

9 Hana Miletic | Tenir Paroles

Door Jasmien Hoffelink

Hoewel documentaire fotografie de basis vormt van Hana Miletic' (1982) artistieke praktijk, beschouwt ze dit medium niet langer in zijn klassieke vorm, althans niet in de vorm zoals ze bijvoorbeeld door pionier Henri Cartier-Bresson beoefend werd. Tot op heden maakte ze voornamelijk kunstenaarspublicaties, waarin ze de hedendaagse maatschappij documenteert en kritisch belicht.

Het thema 'identiteit' staat in die werken centraal, en meer bepaald de vraag hoe identiteit zich veruitwendigt. Zo vroeg Miletic' voor het werk *The Molem Collective* aan Zakaria Haddou, een hiphop-fan uit Sint-Jans Molenbeek, om iedere sneaker die hij het laatste anderhalf jaar had gekocht telkens op dezelfde manier te fotograferen. Zakaria, alias 'Zak de Molem', voorzag iedere sneaker van een anekdote, die vervolgens op plaat werden opgenomen. Alle foto's werden ten slotte op de hoes afgebeeld. Langs deze weg krijgt het publiek een persoonlijk relaas waarin de hiphopcultuur centraal staat.

Ook de residentie van Miletic' bij Lokaal 01, die verder bouwde op haar twee jaar eerder gestarte samenwerking met *La Frénétique*, een rap-collectief van jonge Brusselaars van diverse afkomst, brengt ons bij hiphop. Brussel is overigens de stad waar de van oorsprong Kroatische Miletic' zelf al enkele jaren werkt en woont. Het gezelschap bestaat uit Youssef (Mister Zeff), Jason (J-ST) en Anand, en werkt nauw samen met Ilias (Sailli Montana) voor de teksten en met Redouane (Red1) voor het beeldmateriaal. Miletic' vond hun lyrics poëtisch, en wat haar opviel waren de vele referenties aan de klassieke figuur van 'de gedoemde poëet'.

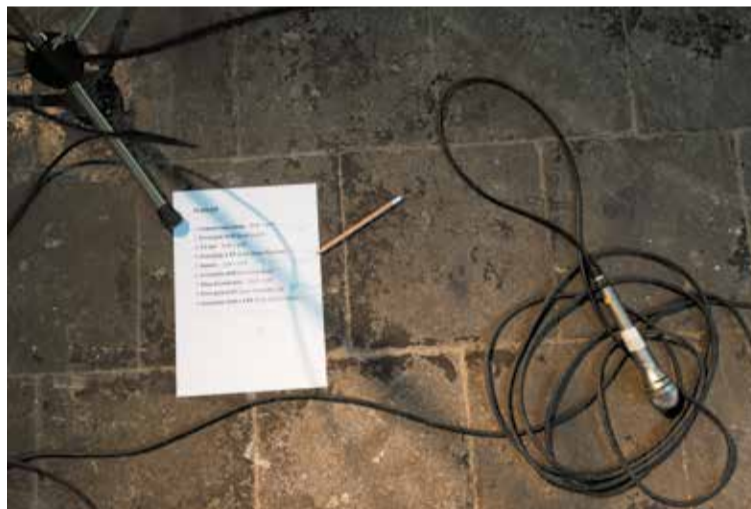
*sur ma vie
je suis maudit*

Dit bracht Miletic' op de idee om de originele teksten te redigeren tot de dichtbundel *Tenir Paroles*, die *La Frénétique* zodoende in fysieke, poëtische, vorm presenteert. Kortom: de dichtbundel als portret. Net als bovengenoemde plaat, laat het medium van de dichtbundel de kunstenaar toe om het collectief op een andere manier te presenteren. Dergelijke alternatieve presentaties, verschillend van de klassieke portretfoto, boeien Miletic', en zijn onderwerp van haar artistieke werk. Hierdoor daagt ze de principes van de klassieke portretfotografie uit. Een portret zoomt namelijk in op een bepaald aspect van de persoonlijkheid van de afgebeelde. Laat hiphop een kanaal zijn dat heeft bijgedragen tot het culturele en sociale kapitaal van de jonge rappers, en tegelijk is het een middel om zichzelf uit te drukken.

Hiphop ontstond in de jaren zeventig en was als eerste muziekgenre gebaseerd op het principe van *sampling*. Bij deze techniek wordt een herkenbaar stukje muziek van een ander geleend en in het eigen nummer verwerkt. Dit kan op zo'n manier evolueren dat uiteindelijk niemand zich herinnert vanwaar de originele sample kwam. Bijgevolg laat hiphop, een mix van samples, zich lezen als een metafoer voor identiteit, die namelijk geen afgeronde eenheid, maar een verzameling van verschillende delen is. Dit laatste is altijd het geval, maar des te meer voor iemand die, ten gevolge van migratie, tot verschillende culturen behoort.

*c'est pas d'ma faute
j crois que j suis taré d naissance
j me reconnais pas moi meme
des fois j suis ravi
d faire ma connaissance*

25 augustus t/m 4 oktober 2014

Tijdens een van de toonmomenten in Lokaal 01 nam Ibrahim Khayar, co-editor van de teksten, de performance van de dichtbundel voor zijn rekening. In de ruimte hingen foto's van handgebaren eigen aan de hiphopcultuur, die tegen een achtergrond van kiezelige tegels worden gehouden. De beelden zijn overigens van de hand van La Frénétique. Precies wegens de achtergrond spreekt uit de beelden ook de aandacht van de jongeren voor visuele esthetiek. Niettemin zijn ze op vraag van Miletic' tot stand gekomen. Deze uitbesteding van opdrachten keert telkens terug in de praktijk van de kunstenaar. Langs deze weg probeert ze een dialoog met de jongeren tot stand te brengen over de hiphopsubcultuur. Dergelijke uitbestedingen confronteren ons met de notie van co-auteurschap, daar zowel Miletic' als La Frénétique in elkaars werkproces treden.

Dit laatste blijkt ook uit het feit dat Miletic', bij aanvang van hun samenwerking, de dichtbundel *Poèmes du Dimanche* (1947) van de Belgisch-Franse schrijfster Françoise Mallet-Joris, bij hen introduceerde. Deze bundel was betekenisvol tijdens haar jeugd, en de samenwerking met de jonge hiphoppers bracht dit persoonlijke *coming of age*-moment in herinnering. Mallet-Joris schreef deze bundel op haar vijftiende, precies de leeftijd die het collectief bij aanvang van de samenwerking had. Op vraag van Miletic' begon La Frénétique aan een nieuw repertoire te schrijven, in dialoog met de gedichten van de Brusselse dichteres.

Zo ontstond het lied '15 ans', wat gebaseerd is op het gedicht 'Chanson de mes 15 ans' en introduceerde Miletic' zo een vrouwelijk narratief in het schrijfproces van de 'frenetische' jongeren. ¹ '15 ans' werd voor het eerst opgevoerd tijdens een live performance in Lokaal 01, wat het slotstuk van Miletic' residentie vormde. Het was het eerste live optreden van La Frénétique. Voordien werd hun werk enkel via YouTube en Facebook verspreid.

Dit optreden maakte bij de jonge Brusselaars, die voor de gelegenheid hun hele entourage hadden opgetrommeld, een lading aan energie vrij. De ingetogen vormgeving van de dichtbundel verschijnt zo in schril contrast met het explosieve karakter van hun performance. Nochtans, misschien evocert de bundel wel eenzelfde kracht. Miletic' houdt immers la parole van de rappers intact, een spreken dat ons iets vertelt over de identiteit van het collectief.

*à partir de maintenant
je parle haut et fort
tu peux m critiquer
si tu penses que j ai tort
j pense qu il est temps
d se remettre en question*

1 La Frénétique betekent 'de waanzinnige', waarmee gerefereerd wordt aan het type 'nerveuze vrouwen' dat in de negentiende eeuw in een psychiatrische instelling verbleef.

10 Artists by Night

11 oktober t/m 19 november 2014

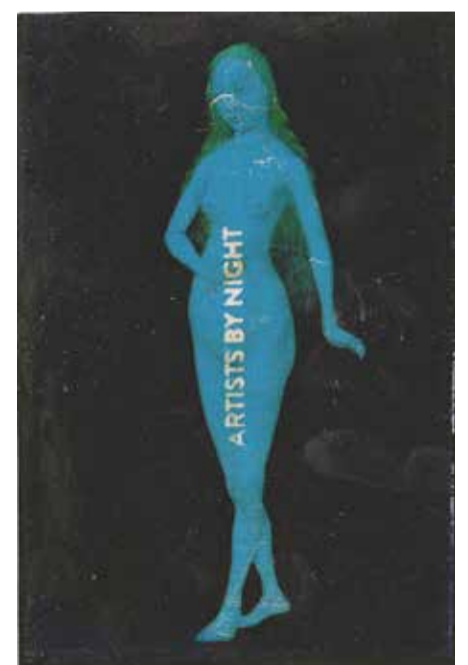
De deeltijdartiest die zijn zielsroerselen slechts in de late uurtjes op zijn canvas kwijt kan, het is geen ongehoord fenomeen. In de tentoonstelling 'Artists by night', die te zien was van 10 tot 19 oktober in Lokaal 01 in Antwerpen, toonden zo'n twintigtal 'nachtkunstenaars' werk dat noodzakelijkerwijs tot stand kwam in het schelle maanlicht, maar wél begeistert is door hun dagdagelijkse bestaan. Het thema dat als een verbindende draad door alle kunstwerken heen te traceren is,

is dan ook 'het dagelijkse hanteren van voorwerpen', een 'denken in dingen'. Het zijn creaties die in eerste instantie niet zijn gemaakt om mee te draaien in de kunstindustrie, maar ontspruiten aan de alledaagse dagbesteding en omgeving van de kunstenaars.

Als vertrekpunt voor 'Artists by night', diende de tekst 'How to be an artist by night' van Raqs Media Collective: "When art students graduate from their academies, they usually end up as 'no collar' workers in the industry by day, and artists, by night, in their dreams."

Ook de praktijk van Guy Mees was een herkenningspunt en inspiratiebron voor de artiesten. Mees had in de jaren '80 naast zijn artistieke loopbaan immers ook een schildersbedrijf. De reeks plintinstallaties die hij in die tijd maakte, kwam voort uit zijn beoefening van het huisschilderen en behangen.

Op vrijdag 10 (vernissage) en 17 oktober werd de tentoonstelling gekoppeld aan een performance luik op voorstel van Christine Clinckx. Ze wou daarmee aansluiting zoeken bij de video-performances van Guy Mees, waaronder 'Water te water', 'Verloren ruimte' en 'Trap'. Tot de overige deelnemende namen behoren onder meer Tine Colen, Serge El Moussaoui, René Heyvaert, Ada Van Hoorebeke, Pieter Jennes, Karina v.s. Karina.

11 Lodewijk Heylen

Dukdalf

Presentatie: 5 oktober 2014

Bij het binnenrijden van Antwerpen langs de autosnelweg E313/E34 wordt men geconfronteerd met een uitzonderlijk stedelijk landschap. Zowel de Singel als de Ring R0 vloeien hier als een wirwar door elkaar. Een groots open veld van asfalt markeert de grens van de stad, erachter ligt Borgerhout. Een brug van de bovenliggende spoorlijn vormt onbedoeld een atypische stadspoort, waarlangs alle binnenkomend verkeer passeren moet.

Deze passage was voor Lodewijk Heylen de uitgelezen plek om op vraag van Lokaal 01 voor BORG 2014 een projectvoorstel in te dienen. Door scheepvaartelementen te plaatsen in de stedelijke context markeert hij deze stadspoort en creëert zo een link tussen de stad Antwerpen en haar haven. De gekozen locatie ondersteunt de referentie naar de autosnelweg als stedelijke levensader die het van de archaische waterloop overneemt.

Een dukdalf is een aaneengeklonken paalwerk in havens, gebruikt om schepen aan te meren, om de vaargeul aan te duiden of om vaartuigen zonder averij tot aan een remmingswerk te begeleiden. Genoemd naar de beruchte hertog van Alva (Duc d'Albe, 1507-1582), met zijn witte kraag en zwarte kleed, deed de naam dukdalf zijn intrede bij de watergeuzen in de 16e eeuw. De rol die de ijzeren hertog speelde in de vorming van de stad en de splitsing tussen Nederland en België, met de grens op Antwerpen, is aanzienlijk.

Impromptu E34/KM14

Presentatie: vrijdag 31 oktober 2014

De snelweg is een canvas, een oppervlak dat volgeschreven staat met al dan niet subtiele getuigenissen van onverwachte gebeurtenissen. Elke tientallen meter staan zwarte lijnen. Soms wijken ze uit, soms gaan ze gewoon rechtdoor. Het zijn de sporen van een onoplettend moment, van een onvoorzien manoeuvre. Ze ontcrachten de ideologie waar de autosnelweg ondanks alles garant voor blijft staan: een ononderbroken, obstakelloos pad dat aan hoge snelheid en lage concentratie de doorgang naar onze bestemmingen verleent.

Impromptu: E34/KM14 kwam tot stand gedurende een drieweekse residentie in het Frans Masereel Centrum te Kasterlee en is het resultaat van een intensief onderzoek naar slipsporen op de autosnelweg. Het in Lokaal 01 tentoongestelde werk werd met behulp van digitale en traditionele technieken op de snelweg vastgelegd en vervolgens in de expositieruimte afgedrukt.

Het Frans Masereel Centrum en Lokaal 01 werken op incidentele basis graag samen. Het gedeelde residentieproject van Lodewijk Heylen is een nieuw initiatief binnen deze samenwerking waarbij jonge kunstenaars uitgenodigd worden de mogelijkheden van de grafiek in relatie tot de projectruimte van Lokaal 01 te onderzoeken.

12 Audrey Cottin

Door Sanneke Huisman

O.perating T.heatre VII

3 november t/m 14 december 2014

Een goed kunstwerk onthult iets over zijn maker. In het beste geval laat het je daarnaast ook iets over jezelf – de toeschouwer - ontdekken. Het werk van Audrey Cottin echter, verwijst niet naar zijn maker en reflecteert niet op zijn toeschouwer. Beiden maken er deel van uit; het bestaat niet zonder hun actieve aanwezigheid en bijdrage. De gehele artistieke praktijk van Audrey Cottin is gebaseerd op de nauwe samenwerking met anderen.

De in Frankrijk geboren en in Brussel en Parijs wonende en werkende Cottin (1984) werkt samen met zowel kunstenaars als wetenschappers over de gehele wereld. Ze fotografeerde kunstenaars met hun eigen werk in de serie Audrey Cottin Lifting..., en betrok kunstprofessionals en toevallige passanten bij de Clapping Groups die ze op menig kunstbeurs en in diverse musea organiseerde. Voor haar doorlopende project O.perating T.heatre, dat voornamelijk gericht is op een cartografische mapping van hersenactiviteit en de analyse van menselijk gedrag in de ruimte, werkt ze nauw samen met neurowetenschappers. In Lokaal 01 presenteert Cottin de zevende editie van O.perating T.heatre – een project dat performatieve tentoonstellingen, documentatiemateriaal, persoonlijke ervaring en wetenschappelijke expertise en experimenten omvat.

Naast de wetenschappers van wie de protocollen Cottins drijfveer zijn, is ook de bezoeker een belangrijke partner in het realiseren van O.perating T.heatre VII. In een ervaring die alle zintuigen stimuleert, ben je als bezoeker geen

toeschouwer, en zelfs geen participant. Cottin presenteert geen kant en klare collectieve ervaring; ze schrijft de bezoeker niet in binnen een gedetermineerde performance. Het werk van Cottin is afhankelijk van meer dan een fysieke bijdrage; het bestaat niet zonder de lichamelijke en bovenal geestelijke deelname en inbreng van zijn publiek.

O.perating T.heatre VII begint bij het betreden van Lokaal 01. De kachel staat hoog, en naast de warmte vult een sterke eucalyptusgeur de ruimte. Na een kopje thee en een gesprek bij de kachel betreed je samen met Cottin de tentoonstellingsruimte achter de rode schuifdeur, vanwaar knipperend licht de aandacht trekt. Op een hoge stoel, een tafel en twee stoelen na, is de ruimte leeg.

Cottin vraagt je op de hoge stoel te gaan zitten, die geplaatst is voor een projectie van stroboscopisch knipperende kleurvlakken. Met je rug naar dit licht, en je gezicht richting Cottin, wordt aan je gevraagd je ogen te sluiten. Je krijgt de instructie om op het teken van de kunstenaar je hoofd met een ferme

zwaai over je rechter schouder te gooien, met geopende ogen. Het is een balanstest, vertelt Cottin laconiek. Je bent dus gewaarschuwd. Gedurende een minuut draait ze langzaam de stoel in het rond. Dan stopt ze, en geeft ze het sein. Zodra je je hoofd naar achter gooit, begint de ruimte om je heen te draaien. Al zittend op de stoel zie je de vloer via het plafond voorbij komen, om na een tiental seconden met enkele naschokken weer onder je voeten terecht te komen. Vertrouw je zintuigen niet teveel, is het devies van Cottin, die deze pilotentest op de onwetende bezoeker toepast. Al trillend mag je plaatsnemen aan de tafel, voor een computerscherm.

Ook daar word je volledig teruggeworpen op je eigen

waarneming en hersenactiviteit. Het grootste gedeelte van deze ruim tien minuten durende test is gericht op het principe van dual-tasking op het gebied van taalinterpretatie, zoals onderzocht door de Braziliaan Augusto Buchweitz, professor in de neurowetenschappen. Cottin werkte met Buchweitz tijdens een residentie in Brazilië. Daar zag ze zijn werkwijze met de fMRI scan, het nieuwste technologische snuffje op het gebied van hersenonderzoek. Deze scan meet de activiteit en stimulatie van de hersenen middels ver ontwikkelde MRI technologie.

In de door Audrey Cottin ontwikkelde test wordt de wetenschappelijke aanpak van Buchweitz door de kunstenaar gepresenteerd, waardoor het bijna werkelijk voelt alsof je een fMRI scan ondergaat. Een onderdeel van de test is een hersentraining op taalgebied. Twee zinnen dienen gelijktijdig te worden opgenomen: een geschreven en een gesproken zin met totaal verschillende betekenis. De twee zinnen worden simultaan woord voor woord gepresenteerd: de één als geschreven tekst op het scherm, de ander via een koptelefoon. Al snel lukt het beide zinnen tegelijk tot je te nemen, en word je je bewust van de flexibiliteit van de hersenen.

Maar net als je aan deze methode begint te wennen, gooit Cottin roet in het eten. Ze stimuleert geheel andere delen van de hersenen door middel van meer speelse en visuele input. Op haast plastische wijze voel je hoe in je brein analytisch taalvermogen plaatsmaakt voor vrije associaties. Middels een woordenreeks waarin etenswaren worden afgewisseld met personen, schakelen de hersenen van een wiskundige ontleding van de zinnen over op persoonlijke interpretatie. Terwijl associaties zich opdringen bij

het horen van onder meer granaatappel – buitenaards wezen, voel je je als deelnemer bekeken, of beter gezegd, gescand. Zonder dat er een daadwerkelijk meting plaatsvindt, of dat de kunstenaar zelfs maar meekijkt, merk je dat de test je persoonlijke ruimte binnendringt.

De test van Cottin is een soort facsimile van wetenschappelijk onderzoek, gericht op het teweegbrengen van effect bij degene die de test ondergaan, meer dan op (wetenschappelijk) resultaat. Het zijn dan ook niet de onderzoeken op zich, maar vooral de verregaande

vraagstukken rondom privacy die deze geavanceerde technologie met zich meebrengt, die Cottin zo fascineren. Is er dan niets meer privé als middels een scan onze hersenactiviteit kan worden gemeten, en daarmee dus onze gedachten kunnen worden gelezen? Audrey Cottin zet de bezoeker aan het denken: geef je alles bloot, of zijn er mogelijkheden de tests te manipuleren? Hoe kan je meedoen zonder jezelf te verliezen?

Het blijkt een mooie metafoor voor Cottin's positie binnen de kunstwereld. Met haar performatieve in situ werkwijze weet ze aardig wat verwarring te zaaien. Ze bespeelt de kunstwereld, diens grenzen en economisch systeem. Als een kameleon verliest de kunstenaar zichzelf in samenwerking, ze is gehuld in mysterie en blijkt haast niet te classificeren. En hoewel ze door een galerie wordt vertegenwoordigd, houdt ze haar praktijk het liefst ver van het commerciële circuit. Ieder werk mag immers maar eenmalig en op locatie worden uitgevoerd, en documenteren doet ze liever niet. Valt haar grillige werkwijze te duiden als performance kunst? Hoe valt wetenschap te bezien binnen het kader van de kunstinstelling? En wie is auteur en maker van een werk dat bestaat bij de gratie van samenwerking? Het bevragen van het kunstwerk binnen de sterke institutionele kaders van de kunstwereld is al decennia lang onderdeel van veel kunstenaarspraktijken. Hoewel haar werk in lijn met de institutionele kritiek te plaatsen valt, doet ze echter (ook) iets anders.

Haar versie van institutionele kritiek richt zich namelijk niet zozeer op de ruimte, maar lijkt meer aan te sluiten bij de generatie daarvoor, die op objectniveau het kunstobject onderzocht. Op vrije en speelse wijze weet ze alles tot onderwerp van haar praktijk te maken, of dit nu een idee, sculptuur of wetenschappelijk artikel is. Voortdurend transformerend maakt ze zich het werk of idee van een ander eigen, en zonder de medewerking van anderen toont ze niets. Met samenwerking als haar instrument kapselt ze in *O.perating T.heatre VII* de wetenschapper in, wiens onderzoek ze de kunstwereld binnentrekt. Ze presenteert niet zichzelf, maar het wetenschappelijk protocol dat haar inspireerde. Ze transformeert de gebruikte wetenschappelijke protocollen niet, maar plaatst deze onaangepast in een artistieke context. Het is niet Cottin, maar het sturende kader van het kunstinstituut dat het wetenschappelijk onderzoek tot kunstervaring maken. Cottin presenteert in *O.perating T.heatre VII* wetenschap als readymade.

traffic

A publication on the occasion of all projects that have taken place in the context of TRAFFIC will be out FALL 2015!

publication

TRAFFIC will host Mobile Autonomy, a summer school from August 23h till August 30th in the inspiring environment of the Middelheimmuseum Antwerp. This summer school will question and articulate ideas like artistic autonomy, self-organization and social responsibility in a series of lectures, workshops and discussions. Stemming from the manifold of projects, presentations and proposed exhibitions, a dialogue is formed between both the participants and the events, based on substantive connections and associations. The Summer School wants to foster a comprehensible program not only for its participants, but also for a general public.

SINT LUCAS ANTWERPEN
St LUCAS UNIVERSITY COLLEGE OF ART AND DESIGN ANTWERP

1 6 6 3

Bucharest AiR

Royal Academy of Fine Arts

ARTS
UNIVERSITY
BOURNEMOUTH

MID
DEL
HEI
Museum

Extra Kunsthal,
City Antwerpen

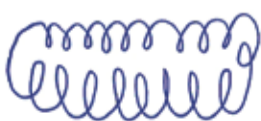
RA Royal
Academy
Schools

RUNDUM

ual: university
of the arts
london
london college
of communication

akv|stjoost
avans
hogeschool

Kingston
University
London

Residenten van het Middelheim

Middelheimlaan 61, 2020 Antwerpen, België

Deze zomer kregen vier pas afgestudeerde kunstenaars de kans om, in residentie, nieuw werk te maken in relatie tot het Middelheim.

Het is de eerste keer dat er in het openluchtmuseum een projectruimte is gecreëerd dat als creatieplatform dient voor de kunstenaars.

Daan Verzele

Kasper De Vos

Lore Schuerman

Valérie de Ghellinck

Lokaal 01 – Antwerpen – 2014 is een uitgave van Lokaal 01
Tekstbijdrages: Vincent van Velsen, Valérie de Ghellinck, Liesje De Laet, Lieke Wijnia,
PJ Roggeband, Marthe van de Grift, Richard Kromjong, Pim Steinman, Marnix Rummens,
Jasmien Hoffelink, Lodewijk Heylen, Sanneke Huisman, Frederik Vergaert
Fotografie: Tomas Uyttendaele, Joris Casaer, Karolien Chromiak, Christine Clinckx en de kunstenaars
Eindredactie: Frederik Vergaert, Stefaan Vervoort
Vormgeving: M/vG ontwerpers, Breda (NL), Berry van Gerwen
Druk: Rodi Rotatiedruk, Diemen (NL)
Lokaal 01, 2015, oplage 1000
Niets uit deze uitgave mag openbaar gemaakt worden of verveelvoudigd zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever, kunstenaars en auteurs.
Lokaal 01 Antwerpen
Provinciestraat 287
2018 Antwerpen
+32 (0) 476 66 34 39
antwerpen@lokaal01.org
www.lokaal01.org